

"Îngerii nu au înțeles nici chiar atunci"

Joi, 28 decembrie 2006

Gili Cârstea

Pasajul din Spiritul Profeției discutat ieri sugera ideea destul de surprinzătoare că lumile cerești abia la cruce au înțeles grozăvia administrației lui Satana. Pentru ochii lor, abia la Golgota a căzut masca de pe chipul nimicitorului.

De ce așa târziu, am putea întreba noi? Cum de nu au înțeles ei răul acestei administrații la potop, la Sodoma și Gomora, sau în interminabilele derapaje ale poporului ales în idolatria neagră a neamurilor din jur? Cum de nu au reușit să vadă mâna nimicitorului în toate măcelurile antichității?

Paragraful următor descoperă însă o realitate și mai tulburătoare. Lumile necăzute se așteptau ca diavolul să fie nimicitor pentru vărsarea sângelui Fiului lui Dumnezeu, dar au fost din nou luate prin surprindere de reacția lui Dumnezeu:

“Cu toate acestea, Satana nu a fost nimicitor atunci. Îngerii nu au înțeles nici chiar atunci tot ce este implicat în marea controversă. Principiile în dispută trebuiau descoperite și mai clar; și, pentru binele omului, existența lui Satana trebuia să continue. Ca și îngerii, omul trebuia să vadă contrastul dintre Prințul luminii și prințul întunericului. El trebuia să aleagă cui dorește să servească” (DA 761).

Ce mai era implicat în marea controversă, care nu putea fi înțeles la cruce? Ce principii în dispută aveau încă nevoie de clarificare?

Odată căzută masca de pe fața diavolului, universul a descoperit cine este “omul” care zguduia împărățiile și prefăcea lumea în pustie (Isa 14:16–17). Dar ei nu înțelegeau corect contrastul între căile lui Dumnezeu și căile diavolului. Lumile necăzute așteptau ca Dumnezeu să răspundă cu violență la crima lui Satana, și socoteau că o asemenea reacție ar fi îndreptățită. Ei nu puteau înțelege ce altă cale ar exista, ce altă metodă ar putea fi folosită împotriva unor asemenea acte de cruzime și barbarie. La violență se răspunde cu violență, gândeau ei, aceasta fiind cea mai înaltă expresie a dreptății în oricare guvernare. Când o administrație răspunde la

violență cu blândețe, acesta este un semn de slăbiciune care pune în pericol mortal bunăstarea întregii societăți. Acum, după ce s-a făcut dovada incontestabilă că diavolul este un criminal, dreptatea cere pedepsirea lui grabnică, și orice amânare pune în discuție moralitatea și chiar autenticitatea guvernării divine.

Dumnezeu nu și-a asumat riscul de a fi înțeleș greșit doar ca să braveze în fața universului. Legea divină interzice uciderea ființelor inteligente, indiferent de circumstanțe, iar guvernarea divină este una morală, al cărei fundament este legea lui Dumnezeu. Principiile neprihănirii nu pot fi abolite în situații de urgență. Ele nu pot fi supuse unor amendamente, și nici suspendate provizoriu, decât cu riscul demisiei guvernului ceresc.

Rebeliunea lui Satana a continuat doar datorită faptului că universul și oamenii nu au înțeleș deosebirea fundamentală dintre legea lui Dumnezeu și fărădelegea diavolului, contrastul marcant dintre principiile neprihănirii și cele ale nelegiurii. Disputa din marea controversă ce avea nevoie de clarificare nu era aceea dacă diavolul este sau nu un criminal. Marea necunoscută care avea nevoie urgentă de lămurire era natura păcatului. Este acesta capabil să producă moartea, sau este nevoie de o intervenție de pedepsire divină pentru a readuce ordinea în familia lui Dumnezeu aflată în război?

Satana declarase – și acționa în secret spre a susține acea declarație – că păcatul, adică abandonarea legii, despărțirea de izvorul vieții, nu omoară pe nimeni. El susținea că moartea este o pedeapsă impusă de guvernarea divină, spre a stopa revolta civilă al cărei autor era el. Departe de a produce moartea, abandonarea legii permitea evoluția la un nou nivel de existență, nepermis tocmai de legea fundamentală a guvernării divine, prin care Duhul Sfânt locuia în fiecare ființă creată. Rupeți lanțul scopului lui Dumnezeu, spunea Satana, și veți ajunge ca Dumnezeu.

Universul în controversă avea nevoie să descopere contrastul major dintre cele două principii aflate în conflict, diferențele dintre căile Balaurului și cele ale Mielului. În timp ce balaurul obține ascultare doar prin amenințarea cu moartea, Mielul obține ascultare doar prin capacitatea și dispoziția de a Se sacrifica pentru binele celorlalți.

Dacă civilizația actuală controlată de legea păcatului și a morții mai rezistă, singura explicație este aceea că omenirea nu vede contrastul dintre căile lui Dumnezeu și căile diavolului, confundându-i în cele mai elementare și fundamentale domenii ale vieții.

Acesta este motivul pentru care “ultimele raze ale luminii harului, ultima solie de har care trebuie vestită lumii este o descoperire a caracterului dragostei Sale” (COL 415).